

vtom rozbúrenom mori sa jej z času na čas tak ako včera

zapadla v prach baretka

taká tá čo na ňu lampy svietia

však, nevšak, však, nevšak

a tak dnes večer slová plávajú a baretky svietia

muži, ženy, chorí, zdraví, deti, opice, mudrlanti, hlupáci

sabotéri i mimózovia

laureáti i súdruhovia

prítomní smiechom sa skrývajú do rozprávky

o pavúkovi Jankovi

opäť je vnútri, na javisku, stojí a vyjavene sa pozerá na -

stále ju niečo rozptyľuje

to musí byť ten pavúk Janík

hlavy len krúčia a krúčia až sa zakrúčia odkrúčia a zakrúčia

a lampy už nesvietia

šťastie

ako okrídlený voz času takto ho vnímam, presne tak

nijak inak iba tak.

tik, tak, tik, tak

pavúk je zjedený i tak

Dorota sedí vo svojej pracovni a rozmýšľa a zakaždým jej to prejde cez hlavu

a hlavy už niet

Dorota sa poneviera po akadémii a zaklipká svojimi očiskami na pocestného

pocestný sa uškrnie otvorí oči

a oči niet

Dorota sa preľakne až jej zabehne hrozienu, ktoré trávi - pretrávi

a hrozienu

už tiež niet

ničoho niet

už naozaj ničoho niet

-možno mi šťastie nie je súdené opísať, a možno ma tak prešibalo, že si ma našlo a zjedlo ako veľryba-

- nachádzam sa v bruchu veľryby-

-hľadajte ma-